

ΘΕΕ ΜΟΥ, ΚΟΙΜΑΣΑΙ;

Κάποιος φίλος μας στή Γαλλία, γεμάτος απορία για ό,τι άκουγε να συμβαίνει στον κόσμο μας, άνοιξε τήν καρδιά του και μίλησε άπλά στό Θεό, μέ τά πιό κάτω λόγια:

– Πές μου Θεέ μου, κοιμᾶσαι;

Ξύπνα!

‘Ο κόσμος σ’ ἔχει ανάγκη...

‘Εκεί κάτω, ἕνα παιδί πεθαίνει,

άλλου, γίνεται πόλεμος,

πιό κεί, κάποιοι πεινοῦν,

ἐκεί κάτω, ρίχνουν στή φυλακή φτωχούς κι άθώους...

‘Εκεί κάτω, ἐκεί κάτω...

– Πές μου, Θεέ μου, κοιμᾶσαι;

Πῶς; Τί εἶπες;

– “Οχι, δέν κοιμᾶμαι,

Γιατί εἶμαι ‘Ε γ ὧ τό παιδί, πού πεθαίνει.

Εἶμαι ‘Ε γ ὧ ἐκεῖνος πού σκοτώνουν μέ τίς βόμβες.

Εἶμαι ‘Ε γ ὧ ἐκεῖνος πού πεθαίνει άπ’ τήν πείνα.

Εἶμαι ‘Ε γ ὧ ἐκεῖνος πού ρίχνουν στή φυλακή.

Εἶμαι ‘Ε γ ὧ ...

– Τότε, πές μου Θεέ μου, μήπως εἶμαι ἐγώ ἐκεῖνος πού κοιμᾶται;

Ξύπνησέ με Θεέ μου!

Μπροστά στήν άδικία και τόν πόνο, πού ὁ καθένας μας συναντάει, φυσικό εἶναι νά ‘χουμε κι ἑμεῖς τά ἐρωτηματικά μας, πού ζητᾶνε κάποια άπάντηση. ‘Ο άγνωστος φίλος μας, μέ τή δική του σκέψη, μᾶς ἔδωσε κάποια ἐξήγηση:

Δέν εἶναι ὁ Θεός, πού κοιμᾶται κι άδιαφορεῖ γιά τόν ανθρώπινο πόνο, μᾶς λέει. ‘Αφού κι ‘Εκεῖνος, ὁ Πλάστης μας, γεμάτος άγάπη γιά τό πλάσμα Του, ὑποφέρει μαζί του.

‘Εκεῖνοι πού εἶναι άνάγκη νά ξυπνήσουμε, φίλοι μου, εἴμαστε ἑμεῖς. Νά ξυπνήσουμε μέσα μας τήν άγάπη και τό ἐνδιαφέρον γιά τούς άλλους πού ὑποφέρουν, πού εἶναι μόνοι κι ἄρρωστοι. Καί τότε, ἡ άγάπη θά βρεῖ τρόπους ν’ άπαλύνει τόν ανθρώπινο πόνο. Μ’ ἕνα λόγο, μέ μία ἐνέργεια, μέ τήν σκέψη, μέ τήν προσευχή. Νά ξυπνήσουμε φίλοι μου άπό τή νάρκη πού μᾶς βύθισε ὁ άτομισμός μας. Νά βγοῦμε άπό τόν ἑαυτό μας, πού μέ τά μικρά ἢ και μεγαλύτερα προβλήματα του συγκεντρώνει άποκλειστικά ὁλόκληρό το ἐνδιαφέρον μας.

Τότε θά ‘μαστε σέ θέση νά Τόν νοιώθουμε «δυό φορές Θεό και δυό φορές ‘Αγαπημένο».